

[Jesper Simonsen.]

af en rationel Grænse; og selve Tilregnelighedsbegrebet tør man vel sige er en Arv fra det nu i øvrigt forlattede Genældelsesprincip. Folketinget ændrede Lovforslaget paa dette Omraade og satte som Kriterium for Strafbarhed eller Straffrihed et andet Moment. Man gik herved ud fra den nu almindelige Anskuelse, at Straffen forfølger et rent praktisk Formaal; nemlig dette at værne Retssikkerheden; derfor maatte det afgørende for, om en Person i paa-kommende Tilfælde skal straffes eller ikke, være, om man kunde forvente at naa det Formaal, man saaledes gav Straffen, eller ikke. Det vil sige, man opstillede som Kriterium, om Personen kunde antages at være straf-paavirkelig eller ej: maatte han antages at være strafpaavirkelig, ja, saa var han straf-bar; thi saa kunde man jo vente at naa sit Formaal med Straffen; maatte han antages ikke at være egnet til Paavirkning gennem Straf, var han straffri, og saa maatte Samfundet tage andre Midler i Anvendelse for at sikre sig imod ham, hvis han var saa farlig, at dette fandtes paakrævet.

Nu har imidlertid Landstinget i den nye Affattelse af § 16 genoptaget Tilregneligheden som Strafbarhedsbetingelse, og man er saaledes tilsyneladende vendt tilbage til Regeringsforslaget. Men det er ogsaa kun tilsyneladende, man er vendt tilbage, thi der er samtidig gjort en Ændring i § 17, som gaar ud paa, at Retten skal afgøre, om den Person, der er skønnet tilregnelig, kan anses egnet til Paavirkning gennem Straf. Man bruger her i § 17 ganske det samme Skelnemærke, som fandtes i Folketingets Vedtagelse som Hovedkriterium. Anser Retten ikke Personen for strafpaavirkelig, ja, saa skal han ifølge § 70, eventuelt § 71, behandles ganske paa samme Maade som den, der i Henhold til § 16 er anset for utilregnelig. Den praktiske Afgrænsning bliver altsaa i Realiteten Strafpaavirkeligheden.

Hvorledes man i det høje Landsting har tænkt sig, Virkningerne af den saaledes formede Ændring af § 16 skal fremtræde, er ikke let at se. Man søger forgæves efter en Forklaring paa det i Motiverne i Betænkningen saavel som i Ordførerens Tale og de øvrige Taler, der blev holdt i Landstinget. Der er tilsyneladende intet Forsøg gjort paa at bringe Klarhed paa dette Omraade, og det vilde utvivlsomt ogsaa have været omsonst, thi jeg kan ikke se, at der er nogen Mulighed for at give § 16 praktisk Betydning, saaledes som man nu har formet § 17.

Thi den Mulighed, at utilregnelige Personer skulde anses for strafpaavirkelige, skønner jeg i hvert Fald meget fjertliggende. Det foreliggende er antagelig Resultat af et Kompromis, man har indgaaet i Landstinget. Fra een Side har man krævet den nedarvede Terminologi, Tilregneligheden, bibeholdt i Loven, og for at opnaa dette har man saa, som en Indrømmelse til den nu herskende Anskuelse, i § 17 maattet optage Strafpaavirkelighedskriteriet og derved gjort § 16 reelt indholdsløs. I Realiteten bliver Strafpaavirkeligheden altsaa Strafbarhedsbetingelsen, saaledes som det var i Folketingets Affattelse, og ud fra den Forudsætning, at det forholder sig paa den Maade, kan det Parti, hvis Ordfører jeg er, stemme for Lovforslaget trods den ændrede Affattelse af § 16.

Jeg skal slutte med at udtale, at skønt vi ikke paa alle Punkter er tilfredse med Landstingets Ændringer, vil jeg dog anbefale at stemme for Lovforslaget. Det indeholder saa betydningsfulde Fremskridt, at vi ikke anser det for rimeligt at udskyde Vedtagelsen af Hensyn til de Enkeltheder, vi kunde ønske anderledes. Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale det høje Ting at vedtage Lovforslaget i den nu foreliggende Skikkelse.

Svend Nielsen: Som jeg i Erklæringen har givet Udtryk for, er der i Forslaget til den nye Straffelov adskillige Bestemmelser, som jeg ser paa med Tilfredshed. Vi maa bl. a., synes jeg, fra alle Sider være stærkt interesserede i, at de unge Mennesker, der kommer ind paa Forbryderbanen, ledes bort fra denne Vej igen, saaledes at de atter kan blive ordentlige og nyttige Mennesker i Samfundet, og i den Henseende byder det Lovforslag, vi her behandler, paa væsentlige Goder; det tager et Arbejde op i den Henseende, og det er her meget at foretrække fremfor den gældende Straffelov. Det maa ogsaa siges, at den nye Lov, hvis den ellers bliver brugt paa rette Maade, vil gøre det muligt i højere Grad at sikre Befolkningen mod farlige Vaneforbrydere, men skal Loven komme til at virke paa den Maade, maa Hensynet til de lovlidige Borgeres Sikkerhed naturligvis være det afgørende ved Bedømmelsen, og hvorledes de forskellige Institutioner her vil komme til at virke, er det jo Fremtiden forbeholdt at vise. Men nægtes kan det nu ikke, at paa dette Omraade er der i Loven Muligheder baade for, at den kan komme til at virke godt, men ogsaa for, at den kan